

Franjo Sič

Pri indijanski princeski

Temna je noč nad goščavo. Obronki gora so zaviti v nočno haljo. Pred njimi pa stoje črne pošastne skale, ki se dvigajo visoko, visoko proti nebu. Vsaka ima svojo obliko. Prva na levi je nestvor, druga za njo čarovnica na metli, tretja je smrt na konju, naslednja kakor dimnik na nebotičniku in tako dalje. Kakor da tekmujejo med seboj, katera bo prej dosegla nebo, katera bo prva utrnila zvezdico. Pod njimi oklepajo dolino vršički smrek, drugega drevja in goščave. V dolini pa šume valovi bistre reke, v kateri odseva na tisoče zvezdic. Neznaten kos neba se boči med skalovjem, vse ostalo je šuma, gora in skala. Pravkar je prikukala lunica izza prve mogočne skale. Lepo vreme naznanja in daje up na svetlejšo noči...

Pod šotorom ob reki spi princeska Indijana s svojimi tremi bratci. Velike temne trepalnice zastirajo njene očke in glavica ji počiva na mehki slamici. Krog nje pa spe in smrče trije nadebudni Indijančki, katerih tomahavki vise na šotornem drogju.

Noč se umika dnevu. Na vzhodu se belj nebo in skale zarde v prvih žar-kih sonca, ki pa je še daleč za gorovjem. Princeska Indijana odpre očke in se ozre po Indijančkih, ki še vedno sanjajo o ponočnih duhovih, strupenih kačah, o bojih z belokožci in bog ve kaj. Na rahlo odpre šotorna vratca, pogleda v nebeško zarjo in pohiti k srebrnozeleni, prozorni reki, v kateri se je bilo čez noč okopalo nebroj zlatih zvezdic, in se umije. Sveža, čista in zdrava se pogleduje v vodno zrcalo, počese laske, nato pa pohiti k šotoru, da zbudi bratce Indijančke. Najmlajši

je že pokonci. Preteguje se na mile mere, zdeha in išče svoje indijansko oblačilce, sekirico, drog in vse potrebno za dnevni posel. »Zakuri v ognjišču!« je prvo povelje princeske. Kakor bi trenil, skoči bratec k ognjišču in že se dvigne gost dim proti nebu. Ostala dva sta se bila medtem zbudila in prilezla k šotoru po navodila za ves dan. Srednji mora po suhljad za ognjišče, najstarejši pa po vodo in na stražo. Kmalu je gotov zajutrek in vsa družinica sede k ognju in slastno požije, kar je skuhala princeska. Sedaj pa na delo! Najprej kopanje v dopoldanskem soncu, nato pa v gozd po to in ono, kar je potrebno za kosilo.

Sonce stoji v zenitu in senčni kazalec v travi postavljene sončne ure kaže poldne. Z ognjišča se dvigne gost dim. Najmlajši naklada, princeska pa kuha, meša, obrača kakor prva kuharica evropskega velehotela. Laski ji vse nad plameni, ali zublji se jih ne upajo oprijeti, kakor bi vedeli, da uničijo z ognjenim poljubom glavni del princeskine lepote. Nad ognjiščem pa vre, cvre, se peče in praži.

Kosilo je gotovo. Četvorica je zbrana ob polnih krožnikih. Princeska-sestrica odmerja porejje. Kako so vsi veseli, razpoloženi in kako se jih raduje sonce in jim črni ter rdeči lica in pleča. Po kosilu ukaže sestrica pomiti posodo, spraviti kuhinjo v red, da bodo potem svobodni do večerje. To je letanja, skakanja in pitja. Ta skače po vodi, da brizgajo biserne kapljice visoko nad gladino, drugi išče med in pod skalami kaj primernega za podzobe, tretji pa se je skril daleč v goščavi. Kdo ve kakšne ima namere.

Vzel je seboj pravo kolo, s kakršnim dirkajo naši kolesarji po mestu, da jih zapisuje strogi stražnik, pravo pravcato evropsko kolo. To je zanj največje veselje. Čez drn in strn gre. Po skalah, kamnih, ki štrle iz trave, po rogovilah in koreninah odskakujeta kolesi kakor žoga. O, to je drugačna vožnja ko po velemestnem asfaltu. Kakor srna je blisknil mimo sosednjih šotorišč, pokazal se je tu, tam in na posled izginitil v goščavi. Princeska Indijanka pa že skrbi za večerjo.

Sonce pričinja svojo vsakdanjo igro skrivalnice. Potuhne se zdaj za to, zdaj za drugo skalo, dokler popolnoma ne izgine. Kazalec na sončni uri se je bil zavil v večerno senco. Ne kaže več, umaknil se je bil k počitku. Zadnji žarki večerne zarje so izginiti, mrak lega na zemljo. Družinica se zbira k večerji. Vsi so zbrani razen najstarejšega. Večerja je končana, toda najstarejšega Indijanka še ni od nikoder. Kdo ve, kod ga nosijo kolesa čudovite evropske igrače. Davno bi že morala pričeti večerna zabava ob ognju, toda bratca Indijanka še ni. Princeske se lotevajo nemale skrbi za bratca, za katerega je odgovorna. Prva zvezdica zažari na nebu. Nemo sedi trojica ob ognju in čaka. Kar zaropoče veriga čudnega a toli prijetnega vozila in bratec priskaklja s kolesom domov. Da, prav priskaklja je, saj o vožnji se v tej šumi ne da govoriti. Ogromni sveženj suhljadi, palic, korenin in drugega kuriva zaropoče in se razleti po tleh. Vse to je nabral najstarejši bratec, pa le zato, da bi se ognil zasluženi kazni. S tem je opravičil svojo nedovoljeno odsotnost. Prijazen nasmeh princeske je dokaz, da je zamuda oproščena. Zelo se je moral potruditi in napenjati oči v temni goščavi, da opere svoj greh. Mogoče je pričel nabirati in sekati šele ko je o poslavljajočem se dnevu zagledal prvo zvezdico na nebu.

Pozabljeno je. Zdaj se prične prava večerna indijanska zabava.

Visoko švigajo plameni z ognjišča. Okrog njih pa skačejo bratci Indijančki kakor ponoreli. Pojejo, plešejo, žvižgajo svojevrstne pesemce, dokler se utrujeni ne zvale po tleh. Zvezdico za zvezdico prižigajo angelčki na nebu, praskajoči plameni pa razsvetljujejo okolico ognjišča in šotora. Zopet

dobe skale svoje pošastne oblike in šuma se zavije v gosto temo. Ogenj ugaša. Drug za drugim zlezejo Indijančki v šotor in se skobacajo na svoja ležišča. Sledi jim princeska Indijana.

Luč se zasveti v šotoru. Princeska odpre debelo knjigo in čita iz nje zgodbe o bojih, o junakih, o zmagah in porazih, o divjih, krvoločnih zvereh, o lovu in bratci verno poslušajo. To je njih šola, njih edini pouk in duševna zabava. Sem ter tja kateri izmed njih kaj pripomni, vedno manj in manj, dokler ne zadremljejo vsi. Tudi princeska je utrujena. Zapre knjigo, položi trudno glavico na slamico k počitku. Velike temne trepalnice zastro njene lepe očke. Zunaj pa brije veter, šumi reka in sto in sto zlatih zvezdic miglja na nebu...

To vam ugaja tako brezskrbno življenje Indijančkov, kaj? Gotovo bi bili radi vsaj en dan na obisku pri njih, da bi doživeli, kar doživljajo ti vsak dan v šotoru in pod visokimi skalami in njih izpreminjajočimi se oblikami. Naj vam povem ob sklepu: saj to ni prava ameriška šuma ali prerija in to niso pravi Indijančki. To je le naš prelepi lški Vintgar, Indijančki pa so mladi nadebudni Dušan, Srečko in Franci iz Ljubljane. Princeska Indijana je pa njih dobra sestra Božena, ki jim je za varuha. Tudi vi si lahko privoščite tako brezskrbno življenje, ako imate bratce in tako dobro sestrico. Le prosite jo, pa vas popelje prihodnje leto v lški Vintgar taborit, če ne bosta imela očka in mamica nič proti temu.

Na svidenje — torej!